

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ταβανωτός < ταβανώνω.

Ὁ μὴ ἔχων ταβάνι, ἥτοι ὀροφὴν ἐνθ' ἄν.: Σπίτι ἀταβάνωτο. Κάμαρες ἀταβάνωτες. Δωμάτια ἀταβάνωτα κοιν. Ἀταβάνωτη στέγῳσι ΚΠασαγιάνν. Μοσχ. 52 Ἀταβάνωτη σκεπή ΔΒουτυρ. Τριανταδύο διηγ. 84. Συνών. ἀταβάνιαστος.

ἀταίριαστα ἐπίρρ. σύννηθ. ἀταίριαχτα πολλαχ. ἀταίριαγα πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀταίριαστος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ. Ἀναρμόστως σύννηθ.: Ζῆ-φέρνηται ἀταίριαστα σύννηθ. Αγαποῦσε ἀταίριαστα μὴ μὲγαλύτερή του ΓΞενοπ. Ἀφροδ. 40.

ἀταίριαστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.) ἀταίριαστους βόρ. ιδιῶμ. ἀταίριαστος Κεφαλλ. ἀταίριαχτος σύννηθ. καὶ Πόντ. (Οἶν. κ.ά.) ἀταίριαχτους πολλαχ. βόρ. ιδιῶμ. ἀταίριαχτε Τσακων. ἀταίριαγος πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ταιριαστός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Μεουρσ.

1) Ὁ μὴ ἔχων σύντροφον τῆς ζωῆς ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2, 9: Ποίημ.

Μηνά μινεν ἀταίριαστος καὶ κλαίει καὶ χτυπιέται;

2) Ὁ μὴ ἔχων τὸ ταίρι του, τὸν ὁμοῖόν του, ἐπὶ πραγμάτων κατὰ ζευγὸς ὑπαρχόντων σύννηθ.: Ἀταίριαστες κάλτισες. Ἀταίριαστα γάντια - παπούτσια κττ.

3) Ὁ μὴ συμφωνῶν, ἀσυμβίβαστος κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.): Ἀταίριαστο ἀντρογύνο. Ἀταίριαστοι χαρακτηῆρες. Ἀταίριαστες συννυφάδες. Ἀταίριαστα ἀδέρφια. Συνών. ἀκορδέριστος, ἀσύμφωνος.

β) Ὁ μὴ προσαρμολύζομενος, ἀνάρμοστος κοιν. καὶ Τσακων.: Ἀταίριαστα πράματα. Ἀταίριαστο κλειδί κοιν.

γ) Ἀπρεπής κοιν.: Ἀταίριαστα λόγια - φερσίματα κττ. Ἀταίριαστοι τρόποι κοιν.

δ) Ὁ ἀνόμοιος πρὸς τοὺς ἄλλους, ιδιόρρυθμος πολλαχ.: Ἀταίριαχτος μ' ὅλο τὸν κόσμον πολλαχ. Σημάδι ἔχει ἀπ' τὸ Θεὸ καὶ σημαδιακὸς κί ἀταίριαστος εἶναι ΑΠαπαδιαμ. Μάγισσ. 152. Συνών. ἀλλέικος, ἀλλέος, ἀλλεώτινος 1, ἀλλεώτικος 1, ἀλληλογίτικος, ἀσυνταίριαστος.

ε) Ἀκομψος, χονδροειδής Πόντ. (Οἶν.): Ἀταίριαστος ἄνθρωπος.

4) Ὁ μὴ ἔχων τὸν ὁμοῖόν του, ὁ ἀσύγκριτος, ὁ ἔξοχος ἄλλων σύννηθ.: Ἀταίριαστη 'ς τὴν ὁμορφιά - 'ς τὴν προκοπή - 'ς τὰ κάλλη κττ. — Ποίημ.

Νεράιδα εἶσαι 'ς τὸ κορμὶ κί ἀταίριαστη 'ς τὰ κάλλη ΚΠαλαμ. Τρισεύγ. 11.

Πβ. ἄταιρος.

ἄταιρος ἐπίθ. Ἀθῆν. — ΟΜπεκὲς ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστολίδ. 260. — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ταίρι.

1) Ὁ μὴ ἔχων σύντροφον τῆς ζωῆς του Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

2) Ὁ μὴ ἀποτελῶν ζευγὸς, ἐπὶ πραγμάτων Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀντιλογίτικος.

3) Ὁ μὴ ἔχων τὸν ὁμοῖόν του, ἀπαράβλητος, ἀπαράμιλλος Ἀθῆν. — ΟΜπεκὲς ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Βλαστ.: Ἡ προκοπή του ἦτανε ἄταιρο πρῶμα Ἀθῆν. Ἀταιρο χαλὶ ΟΜπεκὲς ἐνθ' ἄν.

ἀτάιστος ἐπίθ. ἀτάιστος πολλαχ. ἀτά'στους πολλαχ. βόρ. ιδιῶμ. ἀτά'στους Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἀτάιστε Τσακων. ἀτάιστος κοιν. ἀτάιστους βόρ. ιδιῶμ. ἀτάιγος Πελοπν. (Ἀγρίδ. Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ταῖστος < ταῖζω.

1) Ἐκεῖνος εἰς τὸν ὅποιον δὲν ἐδόθη τροφή κοιν.: Ἀτάιστο μωρὸ - παιδί κττ. Ἀτάιστο ἄλογο - πουλλὶ - σκυλλὶ κττ. Ἀτάιστες κόττες. Ἀτάιστα πουλλὰ κοιν. || Γνωμ. Τ' ἀτάιστον μὲλάρ' οἱ εἰχῶν 'ς τὸν ποντὰμ' Ζαγόρ. Πβ. ἀπλύ-

μιστος. 2) Ὁ μὴ δεκασθεὶς καὶ ὃν δὲν δύναται τις νὰ δεκάσῃ σύννηθ.: Γιὰ νὰ τελειώσῃ τὴ δουλειά του δὲν ἄφησε ὑπάλλληλο ἀτάιστο σύννηθ. || Φρ. Σκυλλὶ ἀτάιγο (ἐπὶ ἀδεκάστου) Καλάβρυτ. || Γνωμ. Ἀτάιστος κατῆς, κακὸς κριτῆς Λεξ. Δημητρ.

Πβ. ἀταίριαστος.

ἀτάνωτος ἐπίθ. Πόντ. (Κρώμν. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *τανωτός < τανώνω.

Ὁ μὴ ἀρτυθεὶς μὲ τάνι, ἥτοι ἀποβουτυρωμένον διὰ μακρᾶς διακινήσεως γιαοῦρτι, ὀξύγαλα: Ἀτάνωτον φασὶν.

ἀταξάδα ἡ, Κρήτ. (Βάμ. Σητ. Χαν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄταχτος κατ' ἐπίδρασιν τοῦ οὐσ. ἀταξία. Ἡ λ. καὶ ἐν Γύπαρ. πρᾶξ. Γ στ. 295 (ἐκδ. ΕΚρωαρ.)

Ἀταξία 2, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἀταξάδα 'καμε καὶ γιὰ 'κεινὰ τὸν ἥδειρε Σητ. || Ἄσμ.

Συδάθησε μ', ἃ σοῦ 'φταιξα καὶ σοῦ 'καν' ἀταξάδα Βάμ.

ἀταξία ἡ, λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. ἀταξίγια Πόντ. (Κερασ.) κ.ά.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀταξία.

1) Ἡ ἑλλειψὶς τάξεως, ἀκαταστασία κοιν.: Μεγάλῃ ἀταξίᾳ βασιλεύει 'ς τὸ σπῖτι. Εἶναι σὲ ἀταξία τὰ βιβλία - τὰ πράματα κττ. Βλέπω ἀταξία 'ς τὰ κατάστιχα - 'ς τοὺς λογαριασμοὺς κττ. Συνών. ἀταχτία, ἀταχτοσύνη, ἀταχτωσία.

2) Ἀτακτος πρᾶξις, ἀτάκτημα, ἀκοσμία κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Τὸ παιδί ἔκανε μὴ μὲγαλὴ ἀταξία - πολλὰς ἀταξίες κοιν. Τρανὸν ἀταξίαν ἐποίκεν Πόντ. Συνών. ἀταξάδα.

ἀταξίδευτος ἐπίθ. πολλαχ. ἀταξίδιφτους πολλαχ. βόρ. ιδιῶμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ταξιδευτός < ταξιεύω.

1) Ὁ μὴ μετακομισθεὶς εἰς ἄλλον τόπον πολλαχ.: Ἀπόμειναν ἐφέτος τὰ καπνὰ μας ἀταξίδευτα.

2) Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν διέσχισέ τις ταξιδεύων, ἐπὶ θαλάσσης πολλαχ.: Πέλαγ' ἀταξίδευτα ΜΤσιριμώκ. Ὡρες δειλιν. 7.

3) Ὁ μὴ ταξιδεύσας, ὁ μὴ ἀπομακρυνθεὶς τῆς πατρίδος του πολλαχ.: Ἀταξίδευτος ἔμεινα φέτος. Ἀταξίδευτος ἄνθρωπος. Ἀταξίδευτη γυναικα. Εἶναι ἀταξίδευτη ὥς τώρα καὶ φοβᾶται τὴ θάλασσα. || Φρ. Ἀταξίδευτο καράβι (νεότευκτον).

ἀτάπωτος ἐπίθ. κοιν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ταπωτός < ταπώνω.

Ὁ μὴ κλεισθεὶς μὲ τάπαν, ἀπωμάτιστος, ἐπὶ φιάλης: Ἀτάπωτο μπουκκάλι.

ἀταραξία ἡ, λόγ. σύννηθ. ἀταραξιά Λεξ. Γαζ. (λ. ἀμέλεια).

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀταραξία.

Τὸ νὰ εἶναι τις ἀτάραχος, ἡρεμία, γαλήνη, ψυχραιμία: Ἔδειξε μεγάλη ἀταραξία, ὅταν τ' ἄκουσε. Τοῦ μίλησε - τοῦ ἀπάντησε μὲ ἀταραξία.

ἀτάραχα ἐπίρρ. σύννηθ. ἀδάραχα Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀτάραχος.

Ἀταράχως, ἡρέμα ἐνθ. ἄν.: Μιλάει ἀτάραχα. Ἀπαντάει ἀτάραχα. Κοιμᾶται - κοιτάζει ἀτάραχα σύννηθ. || Φρ.

Ἀμαχα κί ἀτάραχα (ἡρεμώτατα) Κρήτ. Πελοπν. (Δημητσάν. Κουτήφαρ. Μάν. κ.ά.) Συνών. ἀβρόντητα, ἄμαχα, ἀτάραχτα.

ἀταράχευτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδαράχευτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ταραχευτός <ταραχέω.

Ὁ μὴ ὑποστὰς ταραχήν, σύγχυσιν, ἥσυχος: Δὲ μ' ἀφί-
νεις πάλι ἐοὺ ἀδαράχευτο!

ἀτάραχος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. ἀνατάραχος ΜΜαλακάσ.
Ἀσφόδ. 83 ἀντάραχο Τσακων.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀτάραχος.

Ὁ μὴ ταρασσόμενος, ὁ μὴ θορυβούμενος, ἥρεμος,
γαλήνιος ἐνθ' ἀν.: Ἀτάραχη ζωὴ-θάλασσα. Ἀτάραχος ὕπνος.
Ἄκουσε τὴν κατηγορίαν-τὴν καταδίκην τοῦ ἀτάραχος. Ἐγὼ τοῦ
μιλάω καὶ αὐτὸς μένει ἀτάραχος λόγ. σύνηθ. Ἦσαν ἀτάραχη
καλοκαιρινὴ βραδεῖα Πολυλ. 69. || Φρ. Ἀμαχο τζ' ἀντάραχο
(ἐπὶ φιλησύχου ἀνθρώπου) Τσακων. || Ποιήμ.

Κοιμᾶται ἡ λίμνη ἀτάραχη καὶ 'ς τοῦ γυαλοῦ τὴν ἄκρη
ἀκούεται γλυκὰ γλυκὰ λίγος ἀφρὸς νὰ παίζει
ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,46.

Ὁ βράχος μένει ἀτάραχος, ὀρθός, ξεσκεπασμένος
ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,144. Συνών. ἀτάραχος 2.

ἀτάραχτα ἐπίρρ. ἑνιαχ. ἀτάραγα Ρόδ. —Λεξ. Δημητρ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀτάραχος.

Ἀτάραχα, ὁ ἰδ.

ἀτάραχος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ.
Χαλδ.) ἀτάραχους βόρ. ἰδιώμ. ἀτάραχος Κεφαλλ. Πε-
λοπν. (Λακων. Σουδεν.) Πόντ. (Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ.
Χαλδ.) Ρόδ.—Α' Ἐφταλ. Μαζώχτρ. 26 ΚΚρυστάλλ. Ἔργα
2,73 ΣΣκίτη Τρόπ. 76.—Λεξ. Περίδ. Βλαστ. Δημητρ.
ἀτάραγους Ἦπ. (Ζαγόρ.) ἀτάραος Πελοπν. (Λακων.) ἀ-
τάραους Θεσσ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ταραχτός <τα-
ράζω.

1) Ὁ μὴ διαταραχθεὶς, ὁ μὴ ἀνακατευθεὶς, ἐπὶ ὑγρῶν
καὶ ὑδαρῶν πραγμάτων σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν.
Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Ἀτάραγο ἀβρολέμονο-κρασί-λάδι
κττ. Ἀτάραχα νερά σύνηθ. Ἀτάραχο γάλα Κρήτ. Φαγεῖν
ἀτάραγον Οἶν. Νερὸν ἀτάραγον Τραπ. Ἀτάραχο ἔχω τ' ἀβρο-
τῆς σούπας Χίος. Συνών. ἄδαρτος 2, ἀκοτσικάλι-
στος 1. β) Ὁ μὴ ἀναμεμειγμένος μετ' ἄλλων Πόντ.
(Χαλδ.): Ἐτάραξαν τὰ βουτούρ'τα κ' ἐφέκαν ὀλίγον ἀτάραγον.
'Ῥβὰ ἀτάραγα. γ) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ σαλεύσῃ, νὰ ἀνακι-
νηθῇ, ἐπὶ βαρέως ἀσθενοῦντος Θεσσ. (Ζαγόρ.): Κεῖται ἀτά-
ραους. δ) Μεταφ. πλήρης ἀγαθῶν Ἦπ.: Ἀσμ.

Κεῖ ἀφηκα κόρη ἀνύπαντρη, παιδί 'ς τὴ σαρμανίτσα
καὶ ἀφηκα σπῖτι ἀτάραγο μὲ δοῦλες μὲ δουλεῦτρες.

2) Ἦσυχος, ἥρεμος, γαλήνιος πολλαχ.: Καθότανε 'ς τὸ
σπῖτι τοῦ ἀτάραχος Λακων. Νὰ μείνῃς ἀτάραγος, ὅταν τ' ἀ-
κούσῃς Κεφαλλ. Θάλασσα ἀτάραγη καὶ ἀκυμάτιστη Α' Ἐφταλ.
ἐνθ' ἀν. Τῆς λίμνης τ' ἀτάραγα νερά ΣΣκίτης ἐνθ' ἀν. || Φρ.
Κοιμήθηκε τὸν ἀτάραχο (ἐνν. ὕπνο, ἀπέθανε) Λεξ. Δημητρ.
Ἐκοιμήθη τὸν ἀτάραχον (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κύπρ.
|| Ποιήμ.

Σὰ λιθοσώρι ὁ χρυσαετός ἀτάραγος καὶ ὀλόρθος
ἀνάκραζε τὸ ταίρι τοῦ μέσ' τοῦ γκρεμοῦ τὸ φρύδι
ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀτάραχος.

ἄταρος ἐπίθ. Κρήτ.(Χαν.)Πελοπν.(Ἀνδρίτσ.Ἀνδρουῖς.
Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Δημητσάν. Μαζαίικ. Μεσσ. Οἶν.)—Λεξ.
Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ταρός.

1) Πρώωρος, ἀτελής Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Ἀρκαδ. Βούρ-
βουρ. Μεσσ.): Τὸ παιδί ἐγεννήθη ἄταρο. Ἀρκαδ. Ἀταρο ἀβρο-
(τὸ μὴ τελείως πεπηγμένον κέλυσος ἔχον) Ἀρκαδ. Μεσσ.
Ἀταρο ψωμί (τὸ μὴ ἐπαρκῶς ψηθὲν) Βούρβουρ. 2) Ὁ

ἀκαίρως γενόμενος Κρήτ. (Χαν.): Πολλὰ ἄταρο τῶκαμε.

3) Ἀνήλικος Πελοπν. Μεσσ.): Εἶναι ἄταρο παιδί ἀκόμα.

β) Ἀνίσχυρος Πελοπν. (Ἀνδρουῖς.): Τὸ ἀρνὶ εἶναι ἄτα-
ρο, δὲ μπορεῖ νὰ σταθῇ 'ς τὰ πόδια του. 4) Πλαδαρὸς Πε-

λοπν. (Μαζαίικ.): Ἀταρο κρέας-τυρί. 5) Ὁ ἀσθενοῦς κρέ-
σεως Πελοπν. (Ἀνδρουῖς. Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Κορινθ.): Ἀτα-
ρος ἄνθρωπος Κορινθ. Ἀταρο παιδί αὐτόθ. Ἀταρη γενεὰ αὐ-
τόθ. || Φρ. Ἀταρος κάβουρας (ἐπὶ τοῦ καχεκτικοῦ) Ἀνδρουῖς.

6) Ἀναίσθητος Λεξ. Δημητρ.: Ἐμεινε-κοιμᾶται ἄταρος.

ἀταρούλλης ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Οὐδ. ἀτα-
ρούλλι Πελοπν. (Μαζαίικ.)

Ὑποκορ. τοῦ ἐπιθ. ἄταρος διὰ τῆς καταλ. -οὐλίης.

1) Ὁ ὀλίγον τι ἀσθενοῦς χαρακτηρὸς Πελοπν. (Ἀρκαδ.).

2) Οὐδ. τὸ ὀλίγον τι πλαδαρὸν Πελοπν.(Μαζαίικ.): Εἶναι
ἀταρούλλια τὰ κρέατα τοῦ μικροῦ παιδιοῦ.

ἀτάσταλος ἐπίθ. Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀτάσθαλος.

Ἀτακτος, ἀκατάστατος: Ἀτάσταλα παιδιά.

ἄταχτα ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. (Σάντ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄταχτος.

1) Οὐχὶ τακτικῶς σύνηθ.: Τὸν βλέπουμε ἄταχτα. 2)
Ἀτάκτως, ἀκόσμως κοιν. καὶ Πόντ. (Σάντ. κ.ά.): Ζῆ-τρῶει
-κάνει τοῖς δουλειῇς τοῦ ἄταχτα κοιν. Κάμνει ἄταχτα (κάμνει
ἀταξίως) Εὐβ. (Κονίστρ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Πβ. ἀπά-
ταχτα.

ἀταχτία ἡ, Πόντ. (Κερασ.) ἀταχτίγια Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄταχτος.

Ἐλλειψις τάξεως. Συνών. ἀταξία 1, ἀταχτισύ-
νη, ἀταχτωσία.

ἀταχτοποιήτα ἐπίρρ. λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀταχτοποιήτος.

Χωρὶς τάξιν, ἀκατάστατα: Ἐχω ἀταχτοποιήτα.

ἀταχτοποιήτος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ταχτοποιητός
<ταχτοποιῶ.

Ὁ μὴ τακτοποιηθεὶς, ἀκατάστατος: Ἐχω τὸ σπῖτι μου
ἀταχτοποιήτο. Οἱ δουλειῇς μου ἔμειναν ἀταχτοποιήτες. Πρά-
ματα ἀταχτοποιήτα.

ἄταχτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ.
Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἄταχτε Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἄτακτος.

1) Ὁ ἀνευ τάξεως, ἀνώμαλος, ἐπὶ προσώπων καὶ πραγ-
μάτων κοιν. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. κ.ά.) Τσακων.:
Αὐτὸς εἶναι ἄταχτος 'ς τοῖς δουλειῇς του -'ς τοῖς ἐπισκέψεῖς του
-'ς τὸ ντύσιμό του -'ς τὸ φαεῖ του κττ. Ὁ πυρετός - ὁ σφυγμός
τοῦ ἀρρώστου εἶναι ἄταχτος. Γένεια - μαλλιά - μoustάκια ἄταχτα
(μὴ εὐτρεπισμένα). Κατάστιχα ἄταχτα. Ἀταχτος καιρός.
Ἀταχτο δρομολόγιο κοιν. 2) Ὁ ἀτακτῶν, ζωηρός, ἀνή-
συχος κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀταχτος μαθη-
τής. Ἀταχτο παιδί κοιν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσύμμάξευ-
τος 3. 3) Ἀκοσμος, ἀπρεπής σύνηθ.: Λόγια ἄταχτα.
Αὐτὰ ποῦ κάνεις εἶναι ἄταχτα.

ἀταχτοσύνη ἡ, ἀμάρτ. ἀταχτοσύνη Πόντ. (Κερασ.)
ἀταχτοσύνη Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπιθ. ἀτακτοσύνη. Πβ. Γεωργηλ.
Θανατ. Ρόδ. στ. 400 (ἐκδ. Wagner σ. 44).

Ἀταξία 1, ὁ ἰδ.

ἀταχτῶ λόγ. σύνηθ. ἀταχτοῦ Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀτακτῶ.

